

egentlig skulle udføre i dag, fordi jeg skal noget andet?

Hvad skal den svage ældre gøre i den situation?

Mener fru Jette Gottlieb ikke, at det er en styrkelse af retssikkerheden, hvis den ældre i sådan en situation havde et telefonnummer, som man direkte kunne ringe til og spørge: Vil I komme og gøre det, som min hjemmehjælper ikke nåede at gøre færdigt?

(Kort bemærkning):

Jette Gottlieb (EL):

Næ, det tror jeg egentlig ikke. Jeg er enig i, at klageadgang og den slags ting er et meget vanskeligt område at håndtere, for det bliver umådelig bureaukratisk og kompliceret.

Så jeg ville da synes, at hvis det var det, der var problemstillingen, så skulle man da hellere have et direkte klagetelefonnummer, hvor man vidste, at der sad nogle folk, som ville tage ens klage alvorligt. Den sikkerhed har man ikke i dag, det er jeg enig i, men jeg tror ikke, løsningen ville være, at man kunne ringe til et eller andet telefonnummer et eller andet sted, og så ville der få sekunder efter stille en anden og lave en opgave.

Netop den svage ældre, som vi taler om, vil have meget vanskeligt ved at bevare overblikket, og det er jo sådan, at hvis man har behov for hjemmehjælp, så har man behov for en eller anden form for hjælp. Det betyder, at man er afhængig af andre mennesker.

Og det, som er hele problemet i det her, er, at vi har meget svært ved at opbygge den tillid, der gør, at man kan føle sig tryk ved, at de, der er sat til at hjælpe en, rent faktisk gør det. Det er den tryghed, vi har brug for at genskabe, og det kræver altså et meget større samarbejde mellem den ældre og hjemmehjælpen. Det er dér, jeg synes det grundlæggende problem ligger.

Tom Behnke (FRI):

Jeg er for så vidt enig i meget af det, som fru Jette Gottlieb sagde. Jeg tror egentlig, at det er et meget godt udtryk for, at alle partier her i Folketinget har en interesse i, at det her område bliver varetaget så godt som muligt, og at de, der har brug for hjemmehjælp, til tiden får den hjemmehjælp, der er nødvendig.

Men se, det, der så undrer mig, hvis jeg skal starte med lige at samle op på fru Jette Gottliebs seneste indlæg her, er, at Enhedslisten jo altså har den holdning i forhold til forslaget her – og

vel i det hele taget, at hvis ikke alle kan have glæde af en ny ordning, så er der ingen, der skal have glæde af den. Det er egentlig synd, for hvis det skal være moralen, hver eneste gang vi diskuterer et lovforslag, så er vi nødt til at forkaste alle lovforslag. Det er jo ikke hensigtsmæssigt.

Lad os nu se i øjnene, at langt hovedparten af dem, der modtager hjemmehjælp, ville have stor gavn og glæde af det her forslag. Dermed har jeg også sagt, at vi i Frihed 2000 naturligvis støtter beslutningsforslaget her.

Det, vi jo oplever igen og igen, er, at hvert eneste år, når vi når frem til juni måned, sidder man ude i kommunerne og siger: Hold da op, medarbejderne skal have sommerferie, det havde vi slet ikke taget højde for, det har vi slet ikke nået at tage bestik af, vi har slet ikke nået at lave planer for, hvordan sommerferien skal afvikles for vores medarbejdere.

Det betyder, at år efter år kan vi se de meget, meget kedelige omtaler af, at der er hjemmehjælpsmodtagere, der ikke får deres hjemmehjælp.

Det skal der gøres noget ved. Det er ikke rimeligt, at de, der har behov for hjemmehjælp, ikke får den, fordi medarbejderen er på ferie, på afspadsering, kursus, osv., osv. Det er bestemt ikke nogen kritik af medarbejderne, for medarbejderne skal selvfølgelig have de rettigheder, som de har, men hjemmehjælpsmodtagerne bør også have deres rettigheder. Derfor har vi i Frihed 2000 flere gange fremsat forslag om, at man som hjemmehjælpsmodtager simpelt hen skal have et retskrav på at få sin hjemmehjælp. Når først man er visiteret til hjemmehjælp, bør man have et retskrav på, at den hjemmehjælp bliver udført.

Det vil Folketinget ikke være med til, og det er selvfølgelig, fordi hjemmehjælpsmodtagerne, i det øjeblik man giver dem det retskrav, har mulighed for at henvende sig et andet sted og bede nogle andre om at udføre opgaven og sende regningen direkte videre til kommunen. Men det vil man ikke.

Nu kommer beslutningsforslaget her, som vi jo støtter, og som præcis løser op for det problem, vi her omtaler. Forslaget er jo ikke et enten-eller. Det er jo ikke enten kommunen eller et privat firma. Det er jo ikke det, kommunerne skal tage stilling til, og det er ikke det, kommunerne skal indrette sig på. Det er et både-og.

Lad mig sige som indledning til de fire punkter, der er i beslutningsforslaget, at punkt 1 er vi for så vidt ikke helt enige i. Vi mener ikke, at det